

Heusquei acabada aquesta festa
 de múnica i poesia. Festa de
 paraula viva harmoniosa,
 de idea fulgurant i il·lumi-
 nada, de paraula commova-
 da plena de sentit i vida; que
 així és poesia. Festa, encara,
 de múnica, que és veu pro-
 funda de natura humana;
 veu profunda que arrenca
 del mateix fons de l'ésser.

El sentit de l'home, finestres
 de l'ànima, recullen del món
 exterior la vida i vibren a
 l'acció de la natura humana; i
 despertem les idees en el pensament,

2
i les idees mouen tota l'ànima
que en el cor te la força de l'
emoció.

Les idees, al prendre forma
en el verb, si dominen tot l'ho-
me en estat de gràcia de
bellera, són lluminoses per
paraules que s'ordenen orde-
nament; que hom no sap si
elles són filles de la idea
o si la idea és suggerida per
la força gracirosa de la para-
la viva: Compunetiaió perfecta
de la mare idea i del verb. El
verb descriu, raona i contem-
pla; veu finors i aspures, veu
lluites i harmonies, amorsos; i a
cada modalitat pleu moviment.

diferents que són: espill de la
 vida de la idea. I l'accent
 puja de to breçat en el mo-
 viment ritme, i arriba
 un moment que la idea con-
 celta, que el verb ~~ha~~ ha dila-
 tat, i ha engolfat, i ha sumer-
 git en el pur sentiment; allà
 vos és que ha entrat en el
 regne de la música; ~~la~~ és pur-
 ment cant, ha entrat en el món
 de l'emoió pura, vivint
 en el va-i-ve de les vibracions
 concomitants, en les atraccions
 i repulsió dels tons, en el
 regne del for de l'èter, on
 la vida és fruitió de la gràcia

de la bellesa, que és la més
pròxima equivalència del
viure en la gràcia eternal
i divina.

Heus aquí que en aquest
moment que tenen tastat
aquest nectar vital de l'esperit,
en aquest moment
que la poesia ha dançat en
nostres orelles, i es ha por-
tat en la cambra recòndita
del nostre esperit i masina
vibrant, lluminosa, ritmada, vi-
vificada, per idees purifica-
dors, de l'ambient maledit
de la vida; en aquest moment
que el verb racial es ha parlat
en gràcia de bellesa, i, encara, en

a aquest moment que la Musa
 alada ha pres, d'una reuo-
 lada el nostre verb paísal,
 aquest verb exprimeix autèn-
 tica del nostre ésser; en
 aquest moment en que la mú-
 rica ha encelat la paraula
 viva i l'ha glorificada amb
 la tonada fusta i dolça, tradici-
 onal del nostre poble, accent in-
 mortal de Catalunya; en aquest
 moment que el ritme de la
 nostra dansa, encarnació
 sublim del nostre gest de
 raça, es ha corporat; en aquest
 moment que tot vibra en la
 plenitud de la vida autèntica;
 ara, que cap veu ni soroll
 per llen que fos, notauria de

de pertorbar l'ambient purifi-
 cador d'aquesta festa; ara,
 els organitzadors d'aquest cer-
 tamen han volgut que un
 pobre muni digués la úl-
 tima paraula, no cantant
 una cançó ni dirigint una
 partitura, sinó prechant de
 fer un parlament que
 fos com un comiat i
 un regreiciament.

Voraltres haurau sentit al
 començament de l'acte, el
 discurs de l'eximí Montolín,
 crida alat per la gràcia del
 bell dir i per la plenitud del
 gai saber. Ara sentiu un

7

muir que valdria dir coses
belles, i fins us diré que se
les sent per dins, però que
la seva veu és balba i tren-
cada i el seu pensament
és coix; i, si te certa sen-
sibilitat que el penisallejà, no
sap pas com donar-li aquella
forma que troben els que de
les lletres n'han fet el dolç
aper de la seva vida.

Per encertament us diré,
deus, moltes gràcies.

Gràcies d'aquesta "Catalu-
nya Vella" que es resumeix
l'one perquè guarda les essen-
cies que us fan ésser catalans.

¡ Prozeis, tanta paraula!
 Però si prozeis vol dir: re-
 negar de si mateix, això no
 es prozeis, es micidi. Doncs
 de part d'aquesta Catalunya Vella,
 tant còne i garrida, que per ànrels
 tutelars Messen Linto, el Camaral
 Collet, En Martí i Genís, En
 Nadal i tant, altres eralds tot
 ells del nostre Renaixement
 patri, de part d'aquesta ciutat
 Tant vigatana i per tant certa-
 lana, jo dono gràcies a tots
 ells que hanen cooperat a a-
 questa manifestació de juven-
 t i mítica catalana. A la
 Regina, a la que des del vinent

enlairat ha lliscat a poetes,
 i muris el gallardo conque-
 rit, a ella una fervent xelu-
 tació. ¡ Ditxosa vos, senyora, que
 encara que via per un moment
 hauen simbolitzat la Catalunya
 regina de la bellesa, la Catalunya
 abraçada per l'amor; per
 l'amor que canta per encelar
 a tota la raça, a tot català en
 l'harmonia de l'ideal sublim
 que esborra la mesquinesa
 dels egoismes i dels odis,
 i de les passions restres, que
 el malmeten i esclavitsen.
 Oh regina de l'amor, de l'a-
 mor que és bellesa, que és

frunció en unitat de raça,
 ió us saludo, ió us achemo;
 vos sou l'ideal, vos l'amor
 abraçat per la fe; la fe que
 humiliant engrandeix i fa
 immemorable l'home;
 sou l'amor que, si tot no
 abraça, tot no perdona; l'amor
 que és una matèria cesa amb
 la Pàtria; perquè la Pàtria és
 el mateix home que s'au
 plifica per l'amar a tota
 la missa.

~~els memòries i als nos premis~~
 I als poetes i als músics
 mes que les gràcies, els deuen
 la veneració. Ells reben de Déu
 el do de la bellesa; ells són els
 que endalceixen aquest viure